Aventurile submarinului DOX

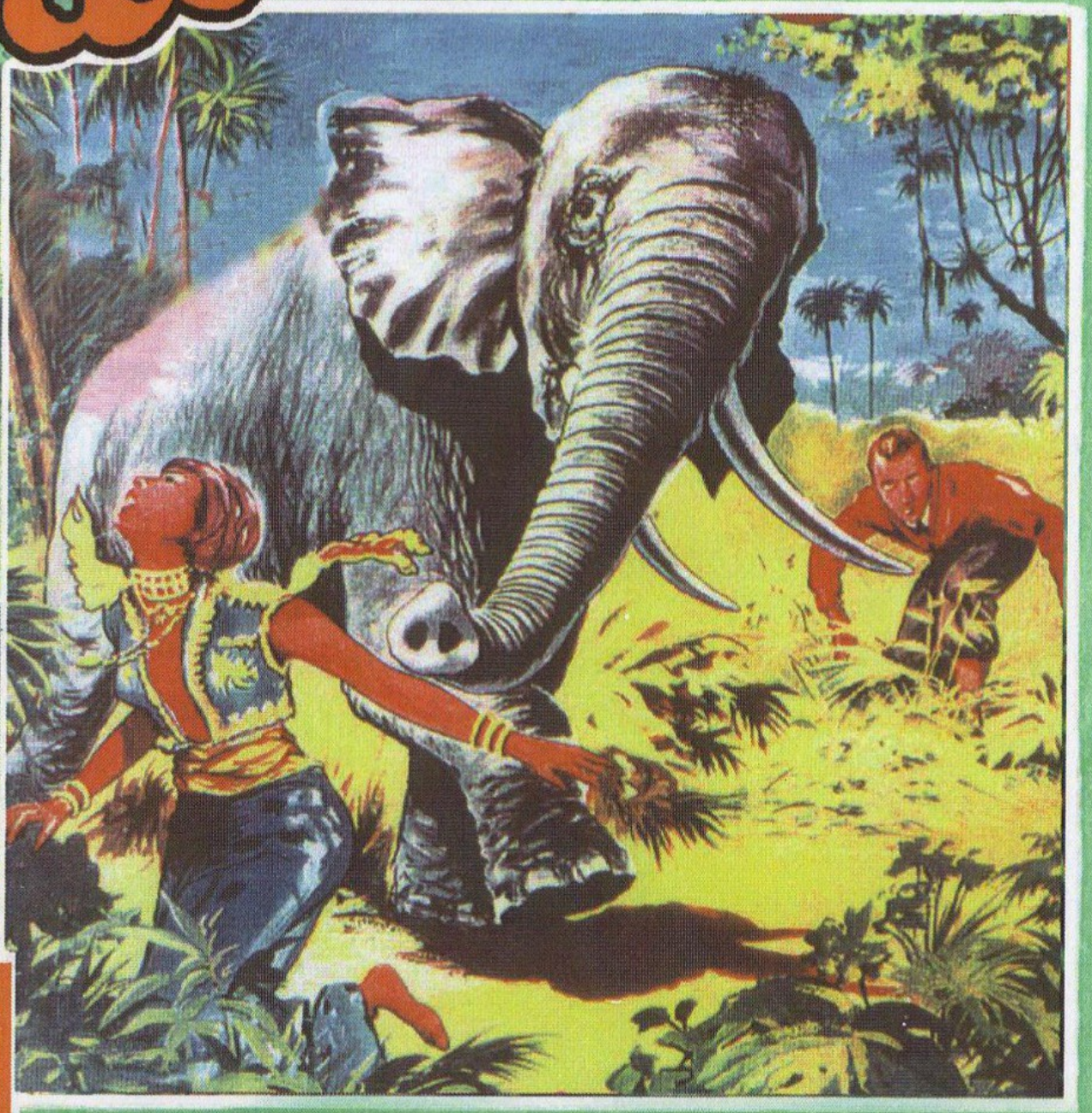

SERIE NOUĂ

211

Elefantul sacru

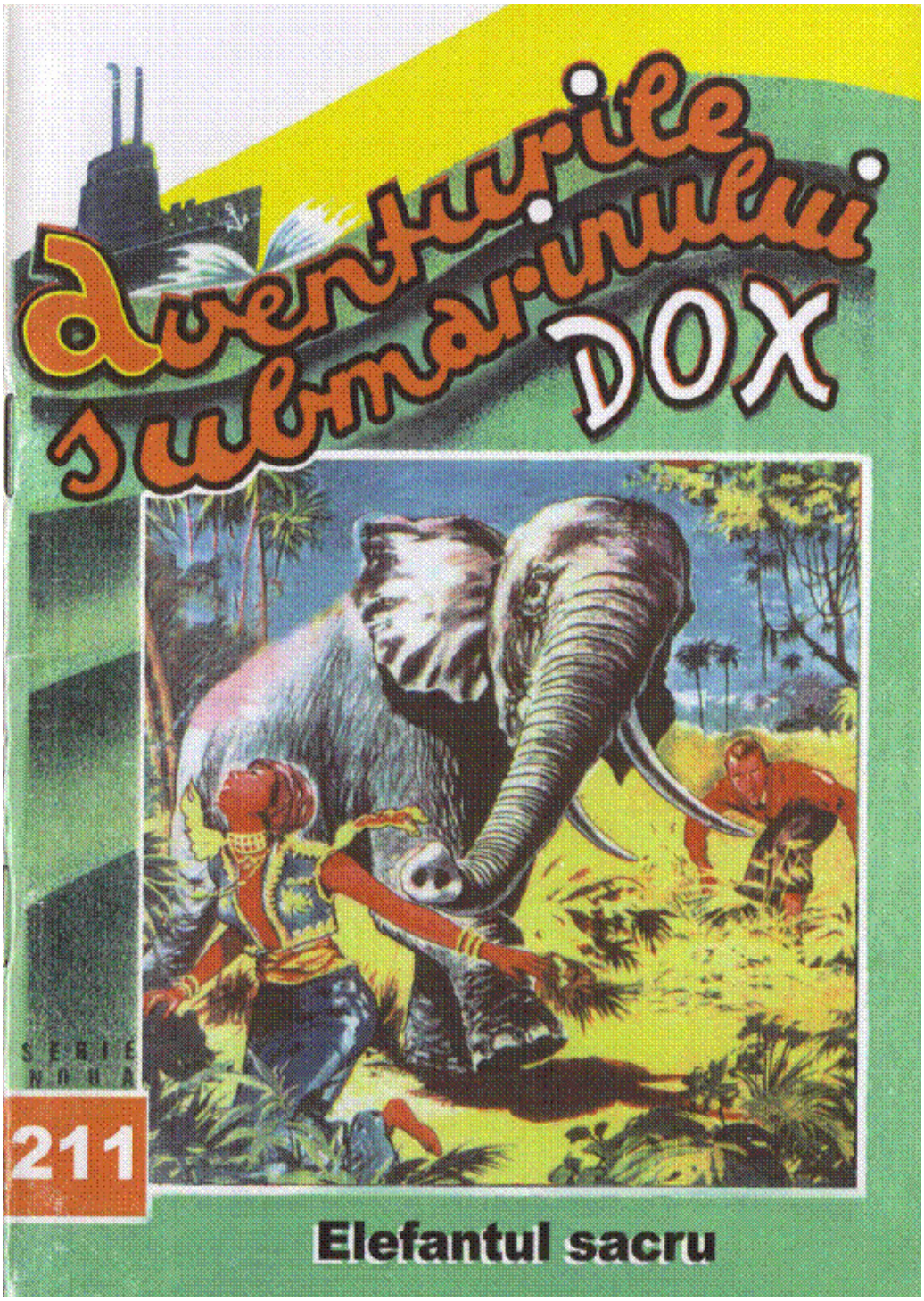
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
211
Elefantul sacru

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 211

ELEFANTUL SACRU

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

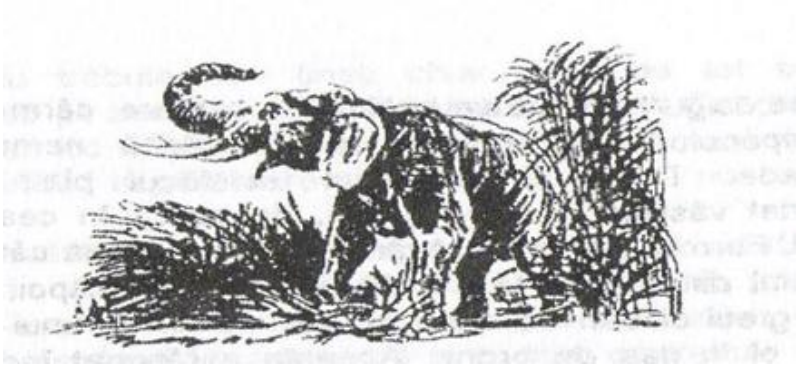

I
SECRETELE VECHIULUI TEMPLU

CĂPITANUL FARROW a recepţionat radiograma şi a răspuns afirmativ interlocutorului său. În general însă existau două posibilităţi reduse să sosească în vreo trei zile. Cu toate acestea submarinul a întreprins lunga călătorie, bătându-şi propriile recorduri.

În şaizeci de ore, minunatul submarin a străbătut trei mii şase sute de kilometri. Acest efort, care depăşea limitele posibilului l-a întreprins Farrow la cererea insistentă de ajutor din partea lordului Pembrook. La capătul călătoriei, inginerul Hagen a revizuit motoarele şi le-a făcut să funcţioneze fără cusur, la fel ca înainte de plecare. La naiba şi-a spus Hagen, mulţumit, de acum putem călători cu el întocmai ca pe un şlep.

Şi într-adevăr, au parcurs o distanţă în susul Menamului, dar după două zeci şi opt de kilometri dincolo de Bangkok, fluvial era blocat de o depunere de nămol şi submarinul nu şi-a putut continua drumul. Farrow cu fiul său, doctorul şi Petre au mers mai departe cu un sampan.

Înspre amiază, oraşul rămase cu mult în urma lor. Micul şi vechiul templu, pe care lordul Pembrook şi-l amenajase ca locuinţă se afla la vreo câţiva kilometri mai încolo, foarte aproape de fluviu. Domeniul era înconjurat de un zid gros, înalt de vreo patru metri. La fluviu se găsea un mic adăpost pentru ambarcaţiile lordului. Puntea de debarcare se termina cu o uşă îngustă şi splendidă din bronz, făurită de meşteri străvechi. După câte ştia Farrow, lordul făcuse rost de ea de la un vrăjitor vestit, ca să se asigure împotriva hoţilor. Ca urmare, cârmaciul indigen al sampanului s-a apropiat cu o vădită nemulţumire de debarcader. După ce căpitanul i-a făcut plata, omul s-a îndepărtat vâslind în mare grabă, de parcă în ceafă îi stătea diavolul. Farrow şi-a privit râzând însoţitorii, până când barcagiul a dispărut din vedere la o cotitură a fluviului. Apoi, căpitanul a apucat greul ciocan de bătut în uşă, de forma unui elefant şi a lovit cu el în uşa de bronz. Aceasta a răsunat îndelung ca şi bătaia unui gong uriaş.

În afară de cameristul său Iacob Barth, lordul avea numai personal de serviciu indigen, care îi era devotat doar din pricina simbriei bune ce o primea. Căpitanul încă nu putuse afla de ce lordul, în floarea vârstei, se îngropase

în singurătatea aceea. Poate că aceasta era în strânsă legătură cu misterul pe care îl evocase în radiogramă. Cu siguranţă că el n-ar fi cumpărat cu trei ani mai înainte vechiul templu şi n-ar fi părăsit modul său de viaţă de dinainte fără motive temeinice.

Vizitatorii au trebuit să aştepte vreo cinci minute.

Căpitanul s-a mai servit a doua oară de ciocan.

El ştia că lordul Pembrook se convingea întotdeauna să vadă mai întâi cine îl caută. De această dată a apărut el însuşi la uşă, pe care a deschis-o. A scuturat numaidecât cu putere mâinile căpitanului, apoi la fel, i-a salutat foarte bucuros şi cordial pe ceilalţi.

— Aţi venit de parcă aţi fi fost mânaţi de satana din urmă. Vă aşteptam abia mâine seară.

— Da, submarinul nostru a făcut o treabă bună, i-a răspuns Farrow mândru de vasul său. Am avut sentimentul că se cere urgenţă, întrucât vă ameninţă o primejdie imediată, *mylord.*

— Îţi mulţumesc din inimă căpitane pentru grija dumitale dar, te asigur, că cel puţin deocamdată nu mă paşte un pericol iminent. Oricum mă îngrijorează un lucru, de care la drept vorbind, un european trebuie să se ferească foarte mult. Altfel se termină cu el….

Şi acum, poftiţi înăuntru, aproape că am şi uitat de obligaţiile ce-i revin unei gazde. Lordul Pembrook şi-a întrerupt fraza cu o privire bănuitoare la cei din jur.

— Nu trebuie să-i ţineţi chiar prea de tot sub lupa criminalistică pe servitori dumneavoastră *mylord.* Cei drept, v-aţi retras într-un loc liniştit, dar pe de altă parte, oamenii de pe aici au şi deprinderi supărătoare şi tocmai de aceea nu-i vreme de aşteptat.

La rândul său lordul cu o expresie de uşoară satisfacţie:

— Prin cuvintele dumitale, căpitanul Farrow, chestiunea capătă de-acum o altă înfăţişare. Noi cei de aici adulmecăm pe un duşman pe după fiecare piatră şi nu ştim ce trebuie de făcut. Însă un aventurier şi criminalist înnăscut, precum dumneata, simte nevoia să-şi satisfacă setea de înţelegere şi să-l dea în vileag pe răufăcător, de îndată ce acesta face un pas greşit şi să tragă o concluzie ştiinţifică şi sigură despre locul unde el poate să se ascundă.

Farrow a râs:

— Nu-i numai atât, ci şi destul de periculos, *mylord,* atunci când ai de-a face cu un spion, trebuie căutat mai

întâi în propria casă şi tocmai de asta suntem destul de îngrijoraţi. Dumneavoastră locuiţi aici într-o clădire veche şi misterioasă. Desigur că arhitectul de pe atunci a fost un mare artist şi a făurit un sistem iscusit de ascultare, specific orientului. Cu atât mai bine, în acest caz ne vom apuca de îndată de treabă.

— Ca să vezi, căpitane, în aceasta totuşi nu m-am gândit de fel. Probabil că de aceea inspectorul de poliţie niciodată nu şi-a dat osteneala să dea pe aici. De altfel, de la început nu m-am putut aştepta la prea mare ajutor de la poliţie în această chestiune.

Bătrânul camerist Iacob a întâmpinat cu plăcere pe noii veniţi, chiar de la poarta templului. I-a primit cu gravitate şi în acelaşi timp cu bucuria de a-i revedea. Când căpitanul l-a întrebat cum o mai duce, el a spus doar:

— Ei domnule căpitan, sper că de-acum totul va fi bine, apoi a aruncat o privire piezişe şi temătoare spre lord şi l-a salutat cordial pe George, la care ţinea în mod deosebit.

Câteva secunde faţa lordului a devenit întunecată, apoi a spus nesigur:

— Iacob are dreptate şi eu nădăjduiesc că acum va fi bine. N-am îndrăznit să-mi asum o sarcină riscantă, pe care nu sunt capabil s-o rezolv, însă pe care acum o înţeleg întru totul. Iacob, pe viitor va trebui să vorbim cu mai mare precauţie despre această afacere, îndeosebi aici. Căpitanul mi-a atras pe bună dreptate atenţia că vechea clădire poate să-şi aibe secretele sale. De-acum înainte îi voi invita pe domni să i-a masa în camera mea de lucru.

Camarazii cunoşteau deja aceea încăpere. Ea se afla în partea nord-estică a templului. Lordul pusese să se construiască în partea nordică o fereastră largă, iar înspre răsărit să se taie o deschizătură îngustă, în zid, căreia de asemenea i se pusese geamuri. În cameră putea ajunge un pic doar soarele de dimineaţă, aici fiind o răcoare plăcută. Lordul cumpărase cea mai mare parte din mobilier din oraş, una admirabil lucrată.

Aventurieri au examinat cu luare aminte încăperea.

Pereţii, construiţi din blocuri dreptunghiulară de piatră enormă, erau acoperiţi cu covoare şi goblenuri din mătase. Atunci când George a dat la o parte un goblen de pe peretele camerei, a văzut o deschidere micuţă în partea de sus. El a cercetat cu atenţie cu cuţitul înăuntrul acestuia şi lama lungă n-a întâmpinat nici o rezistenţă.

— Îmi face impresia că o să avem de furcă pe aici, a spus el încet în germană. Crăpătură pare să pătrundă adâncă în perete. Dacă stă cineva în partea cealaltă poate să audă fiecare cuvânt spus aici.

— Alături se află o cămăruţă în care îşi păstrează Iacob tacâmurile de argint, a spus lordul. Fireşte că Iacob trebuie eliminat, fiind în afară de orice bănuială. El l-a slujit în trecut pe tatăl meu cu o fidelitate, care mi-a oferit-o şi mie. Aşa că nu are de ce să unelteasc ă ceva şi să tragă cu urechea.

— Fără îndoială că aveţi dreptate în toate privinţele, *mylord.* Însă aveţi şi personal localnic, în rândul căruia trebuie căutat spionul, în caz că aici e vorba într-adevăr de un loc de ascultare.

— Această deschizătură n-a existat pe vremuri, a explicat Pembrook. Am cumpărat eu însumi goblenurile şi broderiile de mătase şi am supravegheat instalarea lor. Iacob s-a adresat el lacheului care intra, ţi-a bătut la ochi această scobitură atunci când noi am prins goblenurile?

— Nu *mylord,* zidul era neted.

— Se observă totuşi că deschizătura n-a fost făcută de prea mult timp, a intervenit George. Suprafaţa cuburilor de piatră este întunecată şi fără luciu, în vreme ce marginile spărturii lucesc şi sunt zgrunţuroasă la pipăit.

— Trebuie să luăm în considerare că pe aici există şi alte locuri de ascultare, a fost de părere căpitanul, deoarece cămara de dincolo n-a fost întotdeauna la îndemâna persoanei în cauză. Iacob putea totuşi să-i prindă asupra faptului în cămară şi ar fi fost neplăcut să fie dată afară din slujbă, dacă era găsită. Aşadar noi trebuie să ne căutăm un alt loc pentru discuţii. Propun ca după masă să o luăm pe Menam în sus cu una din ambarcaţiunile dumneavoastră.

De pe verandă se putea vedea peste zid întinderea fluviului până departe înspre vest. Lordul lăsase după defrişare două tulpini de copaci, aşa încât printre ele privirea putea fi aruncată până departe. Cu toate că aici pe verandă nu era cu putinţă să se arate vreun spion, se evita cu grijă să se vorbească despre taina ce-l îngrijora pe Pembrook. Iacob a servit o gustare consistentă. După cum se obişnuia la tropice, masa principală urma să fie servită după apusul soarelui. Pe când se consuma un peşte excelent, lordul s-a ridicat de pe jilţ şi privind fix peste fluviu, a arătat undeva în faţă.

— Iată că a apărut din nou.

Camarazii i-au urmărit privirea. Pe fluviu se vedea clar vâslind o femeie tânără. S-au uitat într-acolo, deşi era destul de departe ca să s-o observe bine.

— Se pare că aţi văzut-o de mai multe ori pe tânără, a remarcat căpitanul.

— De când am zărit-o pentru prima oară, o văd aproape zilnic pe aici. Ieri şi alaltăieri a venit până aproape de intrare. Are oare legătură cu Austin?

Ultimul cuvânt şi l-a spus lordul ca pentru sine. În schimb, camarazilor nu le-a scăpat. Deoarece nu le era adresat lor, n-au mai vrut să insiste asupra acestuia lucru. Oricum, au urmărit totuşi cu interes pe tânăra indigenă. Ea lopăta încet încolo şi încoace şi privea mereu în partea asta într-un mod bătător la ochi.

— Am să vorbesc cu ea, a spus lordul. Lasă impresia că urmăreşte un scop, care poate avea legătură cu noi.

— Faceţi-o, a aprobat din cap căpitanul. Fără a intra în amănunte, îmi face impresia totuşi că e deja un lucru hotărât că aici nu suntem destul de apăraţi. Agresorul are nevoie de ceva, de cât mai multe informaţii şi depinde de un informator din aceste locuri.

— Să fiu al naibii, căpitane, a exclamat Pembrook. Dumneata eşti exact omul care a şi găsit punctul esenţial de sprijin. Acum să aflăm cine este acela.

Căpitanul a râs:

— De altfel, băştinaşa noastră pare că vrea să renunţe la misiunea sa. Ea s-a întors şi a apucat-o repede pe drumul pe care a venit. Fie că a fost chemată sau n-a mai avut timp la dispoziţie.

— S-o luăm imediat după barcă, a sărit Pembrook, a cărui stare de spirit se îmbunătăţea văzând cu ochii în prezenţa lui Farrow. Poate reuşim s-o mai ajungem pe fată. De fapt ce caută ea în partea aceea? Până la cel mai apropiat sat, pe ambele maluri, se întindea un ţinut uriaş, împădurit.

— Câteodată se află în imediata noastră apropiere secrete de care nu avem idee, a fost de părere căpitanul.

George se învârtea întâmplător prin grădină şi deodată i s-a părut că o siluetă scundă dispare fulgerător după un adăpost. El şi-a împărtăşit imediat observaţia. Lordul a vrut să scotocească neîntârziat prin grădină, însă căpitanul l-a reţinut.

— Acum n-are nici un rost, *mylord.* Nu-l vom mai găsi pe individ şi nu vom face decât să-l speriem. Avem prilejul să-l urmărim fără a bate la ochi şi să punem mâna pe el cu altă ocazie. Aveţi printre slugile dumneavoastră pe cineva neobişnuit de mic?

— Aproape toţi sunt mărunţi, a fost răspunsul. Cu aceasta nu ajungem prea departe. E groaznic să ai în casă un spion.

Lordul i-a dat lui Iacob însărcinarea ca în timpul absenţei sale să urmărească fără a bate la ochi prin jur pe oricine i se pare suspect, apoi s-a urcat în barcă, pe care o conducea el însuşi. Barca cu motor a alunecat sprintenă-n susul fluviului dar o pândeau zadarnic pe siameză. Pe alocuri se înălţau tulpini uriaşe şi dese de bambus, pe unde ea putea să se fi ascuns. După vreo doi kilometri, Pembrook a încetinit motorul. Elicea a mai făcut câteva turaţii şi barca s-a oprit pe loc, purtată doar de curent.

II
PRIN DESIŞUL DE BAMBUS

— ŞI ACUM, DRAGI PRIETENI, vreau să vă povestesc ce m-a îndemnat să locuiesc aici, a început lordul Pembrook. Ce-i drept, este o poveste de familie, căruia i-am păstrat cu grijă secretul. Eu am un frate tânăr, pe Austin, care întreprinde de vreo patru ani o călătorie prin lume. Ultima veste am primit-o de circa trei ani la Bangkok. Austin scria cu înflăcărare despre frumuseţea acestui templu, încheind apoi cu afirmaţia că a dat peste un lucru ciudat. Din acel moment n-am mai auzit nimic despre el. O întrebare la consulat a primit răspunsul că Austin pornise la drum într-o regiune necunoscută. Mama mea m-a rugat să întreprind personal investigaţiile. La sosirea mea aici, m-am adresat poliţiei, dar chiar de la început n-am putut afla nimic. Abia după ce am legat o oarecare prietenie cu un inspector am aflat că fratele meu Austin fusese văzut în templul din vecinătate, pe care apoi eu l-am cumpărat, împreună cu o tânără băştinaşă siameză. N-am fost prea încrezător în amănuntele ce le ştia inspectorul despre această fată şi l-am scos din sărite. Totuşi m-am decis să o iau pe urma acestui mister. Dar în acelaşi timp trebuie să recunosc că în trei ani n-am obţinut nimic.

— Hm, fără îndoială că-i ciudat şi destul de trist, a spus căpitanul. Desigur europeanul ajunge uneori să cadă jertfă farmecelor unei femei băştinaşe, dar se întâmplă mai rar ca o astfel de legătură a unui alb să nu rămână fără urmă. De cele mai multe ori dispărutul căzut victimă pasiunii sale este căutat în regiuni necunoscute. De aceea ne-aţi chemat acum atât de urgent, *Mylord?* La ultima noastră întâlnire n-aţi amintit despre fratele dumneavoastră pierdut.

— Într-adevăr, pentru ca nimeni să nu se bage în nişte supărătoare treburi de familie. Situaţia mea este deosebit de neplăcută, dacă în rândul rudelor de familie ar ajunge o femeie băştinaşă.

— Vă înţeleg, a încuviinţat Farrow. Însă ar fi fost bine dacă încă de atunci noi am fi efectuat investigaţiile.. Totuşi, de ce radiograma dumneavoastră a fost aşa de urgentă?

Lordul a scos din buzunar un petec de hârtie mototolit şi murdar:

— Acest bilet se afla într-o dimineaţă pe verandă, înainte de transmisia prin radio. O înştiinţare de la fratele meu, neîndoielnic cu scrisul său. Poftim căpitane, citeşte, să afle şi însoţitorii dumneatale.

Căpitanul a descifrat cu greu rândurile scrise pe fugă:

„Vreau să mă reîntorc. Ajută-mă! Austin”

Farrow i-a restituit gânditor foaia de hârtie.

— Fratele dumneavoastră, a luat cuvântul George, pare să se fi retras de bunăvoie în exilul său. Acum doreşte să revină însă e împiedecat să o facă. În schimb el trebuie să cunoască că vă aflaţi în apropierea sa. Aşa dar, noi avem cel puţin speranţa că îl vom găsi.

— Mi-am dat şi eu seama de asta, dragă domnule George, de vreme ce am transmis radiograma. Austin trăieşte pe aici prin apropiere. Poţi să-ţi dai seama ce efect a produs această veste asupra mea. După ce ma venit din Anglia şi am cumpărat proprietatea asta, am întreprins cercetări timp de un an de zile, însă fără rezultat. Această ştire m-a adus pe o cale misterioasă. Acum mă tem ca o încercare de eliberare să nu-i pună viaţa în primejdie.

— De aici încolo se impune să acţionăm cu prudenţă, a spus căpitanul. Pe cât se pare, printre oamenii ce-l supraveghează, fratele dumneavoastră are un prieten care a adus biletul pe verandă. Acest lucru oferă o mare speranţă şi noi trebuie să încercăm să prindem firul. Poate că o vom urmări pe tânăra siameză. Cel mai bine ar fi să pornim acum şi să ne apropiem pe cât se poate mai în linişte de malul vestic al fluviului. Cam pe acolo am pierdut-o noi din vedere. Dacă s-a ascuns prin stufăriş, se va arăta. Dacă nu, vom găsi probabil vreo trecere prin care ar putea pătrunde ambarcaţia dumneavoastră.

— Şi dacă nu vom găsi nimic? a izbucnit destul de îngrijorată vocea lordului.

Perspectiva de a se rătăci în uriaşa pădure nu i se părea totuşi prea atrăgătoare. Însă căpitanul la-ncurajat.

— Vom vedea, *mylord.* Şi dacă nu vom obţine nici un rezultat se va ivi şi o altă variantă. O aveţi la îndemână.

Veţi cârmi în cealaltă parte şi veţi opri motorul şi ne veţi lăsa ca să o luăm pe jos. Şi atunci e posibilă o reuşită.

Curând ambarcaţia a alunecat cu motorul oprit, la o depărtare de vreo doi metri de marginea desişului de bambus, acesta era atât de des, încât o barcă ca cea a fetei ar fi lăsat îndărăt o urmă nu prea lată. Cel puţin trebuia să

dea în lături cât de cât tulpinile. Dar în scurt timp acestea şi-ar fi revenit şi s-ar fi îndreptat la loc.

La vreun kilometru de locuinţa lordului, George a descoperit un loc unde tijele de bambus erau îndoite. Poate că nu era întâmplător că vârfurile lor erau mai gălbui decât celelalte din preajmă.

— Priviţi, a spus George, ieri sau alaltăieri pe aici a intrat neapărat o ambarcaţie, deoarece tulpinele sunt deja veştejite.

— Socot, George, că nu te înşeli în această privinţă, a fost de părere căpitanul. Bine înţeles încă că nu suntem în stare s-o luăm pe aici cu barca cu motor. Ne-am împotmoli şi în afară de asta, am şterge urma. Fiţi atenţi la locul acesta, vedeţi copacul de acolo cu crengile rupte. Vom avea în el un reper bun, când ne vom reîntoarce cu un canu. *Mylord,* opriţi motorul. Va trebui totuşi să renunţăm acum. Dacă această urmă a fost croită de cineva, ceea ce este cu putinţă, o pierdem pe fată. Ea poate să dispară peste noapte.

Prevederea se dovedea acum inutilă. Până la reşedinţa lordului n-au constat nici un loc bătător la ochi. Au străbătut fluviul şi au tras la debarcader.

Căpitanul a spus îngândurat:

— Dacă ne-am înapoia imediat cu un canu? Dar deja s-a făcut târziu şi peste patru ore se va întuneca. E clar că totuşi nu mai putem întreprinde nimic.

— Tată, cu toate acestea eu şi cu Petre am putea trage o raită rapidă pe acolo. Numai să găsim un canu care să-şi poată croi drum printre bambuşi. Atunci vom afla cel puţin dacă ne găsim pe calea dea bună. În patru ore vom putea lesne s-o scoatem la capăt şi să ne reîntoarcem până se înnoptează.

— Bine. Dar să nu vă lăsaţi ispitiţi să pătrundeţi în pădure. Asta ar putea să provoace nu puţine primejdii pentru noi, ca şi pentru mister Austin. Nu-i cazul totuşi să vă recomand să manifestaţi băgare de seamă. Ştiţi şi singuri asta de dinainte.

— Luaţi canu-ul cel mic de acolo, le-a strigat lordul, este uşor de condus şi în acelaşi timp, destul de îngust ca să se pătrundă printre bambuşi. V-aş însoţi totuşi cu plăcere, încă mă tem că poate nu sunt destul de prudent. Sper să aveţi succes.

— Asta este şi convingerea mea, a spus George încrezător. Însă noi nu-i vom lua-o înaintea fetei băştinaşe,

întrucât ea trebuie să se fi mistuit în desişul de bambus.

— Doamne, ce fericit aş fi dacă, în sfârşit am prinde acest fir în mână! Austin a fost răsfăţatul nostru, al tuturor. Era un tânăr aşa de bun! Sunt foarte sigur că asupra lui s-a comis un abuz îngrozitor şi inima lui sensibilă a primit o puternică lovitură.

Lordul a adresat ultimele cuvinte doar căpitanului, deoarece George şi Petre săreau deja în mica ambarcaţie. Petre a apucat vâsla şi a împins cu putere înainte uşorul canu. A luptat împotriva curentului şi a ajuns îndată la ţărmul din faţă. Orientându-se după copacul fixat ca reper de către Farrow, ei au descoperi fără greutate locul şi au condus prudent canu-ul înainte printre bambuşi. George stătea îngenunchiat în faţă şi dădea la o parte tulpinele. În acest timp, Petre se opintea şi el din greu, împingând canu-ul adânc în interiorul desişului.

După aproximativ zece minute, George a dat drumul unui fluierat uşor. Printre bambuşi era croit un culoar, suficient de lat pentru un canu, pe care îl puteau folosi şi ei. Pe lângă asta, tulpinele groase erau tăiate adânc sub apă, încât capetele rămase dedesubt nu atingeau fundul ambarcaţiei. Oricât s-ar fi ostenit George el nu şi-ar fi atins scopul. Culoarul nu părea să fi fost folosit decât odată sau de două ori. Aceasta deschidea într-adevăr o perspectivă ademenitoare!

— Petre, a spus George triumfător, această potecă este proaspătă! Îţi dai seama că lordul a trecut adesea prin apropierea acestui loc, fără să aibă bănuiala cât de aproape era de capătul firului, în atâţia ani de căutări?

— Aşadar, sunteţi convins de pe acum de asta? a replicat Petre. Ar fi nevoie totuşi de urmărit încă destul de mult cum stau lucrurile pe aici. V-aţi şi gândit că tânărul lord ar putea fi închis pe undeva?

— De ce spui tânărul lord? l-a întrebat George. Totuşi el nu este un lord. Însuşi Pembrook a spus-o.

— Aşa este, bătrâne, a fost de acord George. Însă cu lorzii lucrurile se prezintă în altfel decât cu conţii noştri. Pe la ei moşteneşte acest titlu întotdeauna doar fiul cel mai mare.

— Aşa dar, din această cauză a spus dom căpitan „*mister* Austin", a mormăit Petre. Acum, domnule George, asta nu mă interesează prea mult. Mi-e tot una dacă salvăm un lord adevărat sau nu.

George a râs.

— Până una alta, sunt curios să aflu cât de mult poţi să-ţi stăpâneşti pasiunea vânătorească. Precum observ că decurg lucrurile, se pare că am făcut o descoperire foarte interesantă. Este evident că mister Austin e reţinut împotriva voinţei sale şi se află sub cea mai mare ameninţare. Aceasta este desigur o crimă. Totuşi, tu ca marinar vechi, ce crezi, ce scop se urmăreşte? Şi mai mult încă, aceşti răufăcători nu se lasă văzuţi la lumina zilei! E de neînţeles!

George observă zâmbind pe sub mustaţă efectul spuselor sale. Ochii lui Petre erau tot mai încordaţi pe măsură ce barca mânată de el îşi iuţea mersul. Şi astfel peste puţin au ajuns la un loc mai solid al malului. Dar enormul stufăriş părea că voia să le zădărnicească cu orice preţ intenţiile. În sfârşit, George a mai dat încă o dată la o parte tijele şi s-au pomenit sub un acoperiş scund de verdeaţă. Aici era destul de plăcut. Vlăstarele din vârf aplecate în jos se uneau şi formau deasupra o boltă deasă.

Vrând nevrând, Petre a trebuit să înainteze. El şi-a înţepenit canu-ul în nişte crengi groase şi a sărit pe teren uscat. La rândul său, George s-a grăbit să iasă din barcă şi fără a putea părăsi acoperişul de verdeaţă din pădure, a iscodit printre tulpini în partea opusă.

Şi-a reţinut deodată respiraţia. De acolo, în faţa lui pornea prin hăţişuri, în adâncul pădurii o potecă îngustă. În apropiere zăceau câţiva lujeri încă proaspeţi. Poate că-i lăsase fata după ce curăţase cărarea de vegetaţia luxuriantă. Era posibil ca ea să aibă chiar însărcinarea să procure cele necesare din acest oraş şi să păstreze mai ales legătura cu lumea exterioară. Indivizii care stăteau ascunşi aici socoteau desigur ca o fată bătea mai puţin la ochi.

George s-a strecurat afară din tufiş. A înaintat doar câţiva paşi şi s-a oprit. Petre l-a apucat de braţe şi laba uriaşului l-a reţinut fără speranţa de a scăpa.

— Domnule George, ce a spus căpitanul? L-a dojenit gigantul cu neînduplecare. Şi dacă chestiunea e atât de gravă pe cât o socoţi, avem toate motivele să-l ascultăm. După cum ne dăm seama, cei de aici sunt bine organizaţi. Dacă ne vom da de gol, putem strica totul şi pe lângă aceasta, ne vom afla şi noi în cea nai mare primejdie. Am găsit ceea ce aţi vrut şi-a sta trebuie să ne satisfacă.

George încă şovăia. Cărarea îl atrăgea categoric. Totuşi era mai bine dacă putea să-l informeze imediat pe tatăl său de ce aflase. Deodată au tresărit amândoi. Ţinându-l încă

puternic de braţ, Petre l-a tras aproape involuntar după el. S-a auzit un sunet destul de îndepărtat, ca şi cum ar fi suflat cineva într-un corn.

— Imediat înapoi! l-a îndemnat hotărât uriaşul. S-ar putea să fie un semnal de alarmă. Atunci ar însemna că ne-au descoperit.

George mai ezita încă. Pentru el misteriosul sunet însemna un nou motiv de continuare a investigaţiei. Apoi a răsunat pentru a doua oară, precum o trompetă, încă şi mai furios, mai puternic şi chiar mai aproape. Petre şi-a încleştat şi mai strâns mâna pe braţul lui George.

— Să-i dăm drumul acum! l-a zorit Petre cu şi mai multă vehemenţă. Pe spatele său apăsa autoritatea căpitanului. Dacă nu, i-a atras atenţia tânărului său stăpân, ne aşteaptă o mare primejdie!

Acest avertisment tăios l-a adus pe George la realitate. Era totuşi foarte ciudat cum suna acest semnal, chiar în momentul când călcaseră pitulaţi pe cărare. Semnalul de înştiinţare putea fi stârnit de vreun dispozitiv ascuns prin apropiere. Acum când necunoscutul devenea atât de primejdios, fiul căpitanului se aştepta la orice.

George s-a întors deîndată ce uriaşul i-a slăbit strânsoarea. El s-a simţit îmboldit să scotocească imediat prin preajmă, pentru a găsi vreun eventual cablu, pe care să-l fi instalat vreun alb oarecare. Dar n-a dat peste nimic. În cele din urmă George s-a întors descumpănit. Dar şi-a dat seama câtă mare răspundere îi revenea. N-ar mai fi putut da ochii cu lordul dacă printr-o uşurinţă din partea sa ar fi provocat vreo nenorocire fratelui acestuia.

— Aşadar, e în regulă, a spus el. Ne vom reîntoarce. Poate că mâine dimineaţă vom izbuti să intrăm în pădure pe un alt drum. Acum ştim cam pe unde se ascunde acest mister.

De îndată ce am lăsat în urmă desişul de bambus, George a apucat cea de a doua vâslă. Uşoara ambarcaţie a ţâşnit drept înainte. Curând au ajuns la debarcaderul lordului şi barca a fost legată de acesta. George a bătut cu ciocanul şi după câteva minute Iacob le-a deschis greaua uşă din bronz.

III
ELEFANTUL ALB

— EI, V-AŢI ÎNTORS? Aţi descoperit ceva? i-a primit lordul Pembrook cuprins de bucurie.

— *Mylord,* la locul cunoscut dintre bambuşi este deschisă o potecă care duce în interiorul ţinutului. De-abia am păşit pe ea, că au răsunat două scurte sunete de trompetă, unul după altul. Nu mi-am dat seama despre ce este vorba. Însă desigur, asta totuşi se poate presupune.

— Este neplăcut, a spus căpitanul. Dacă indivizii stabiliţi acolo bănuiesc ceva, mister Austin este foarte primejduit. Aţi atins ceva, în treacăt vreun cablu?

— M-am şi gândit la asta şi am cercetat cu de-amănuntul peste tot, dar n-am găsit nimic.

— Acum nu se mai poate schimba mult, a spus hotărât căpitanul. Va trebui să ne dăm seama dacă oamenii aceia s-au alarmat. Dacă aşa ceva se confirmă şi pe mister Austin îl ameninţă o primejdie, atunci, după părerea mea, e necesar să întreprindem imediat ceva. Fireşte că intenţia noastră va fi îngreunată de întuneric.

— Doar în parte, tată, s-a repezit cu înflăcărare George. Pe de altă parte, el na va proteja totuşi. De altfel, după cum mi-ai povestit, multe din acţiunile de război se desfăşoară pe timpul nopţii.

Farrow a zâmbit pe sub mustaţă.

— Nu te mai osteni degeaba George. După cum vezi, eu sunt de acord cu asta. Totuşi hotărârea finală aparţine lordului Pembrook.

— În nici un caz, căpitane Farrow, a spus lordul. Am încredere şi mă las cu totul pe mâna dumitale. Dumneata poţi să găseşti rezolvarea. Sunt pe de-a întregul de părerea că primejdia ce ameninţă pe fratele meu va stărui, dacă noi sau ceilalţi vom întreprinde ceva, dar poate chiar mai mult, dacă noi nu vom acţiona de loc. De altfel, el însuşi ştie asta şi ne roagă să-l eliberăm, ne cere să încercăm totul.

Cina, pe care Iacob a servit-o cu o oră mai târziu, a decurs în cea mai serioasă atmosferă. Fireşte că nu le era teamă de duşmanii ce aveau să-i înfrunte: neliniştea camarazilor era faţă de fratele lordului. Aveau să izbutească să-l elibereze înainte de a i se întâmpla ceva? Bineînţeles că George nu se îndoia de fel. Pentru el, asta era de la sine înţeles şi în acelaşi timp, avea ca de obicei,

un bun prilej de a trăi o nouă aventură. Totuşi, a evitat să împărtăşească ceva celorlalţi.

Imediat după masă, Farrow a dat îndrumările pentru acţiunea din timpul nopţii.

— Noaptea favorizează pe atacatori, iar aceştia suntem noi, numai când se presupune că se obţine un succes prin surprindere, în condiţiile când adversarul nu se aşteaptă la un atac şi atacatorul, însuşi nu se dă de gol. Nu ştim dacă duşmanii noştri ne aşteaptă. Chiar dacă ei ar fi putut fi avertizaţi de semnalul de alarmă, nu se poate afirma că ne şi aşteaptă astă noapte. Dar noi trebuie să ne bizuim pe asta şi de aceea e nevoie să fim deosebit de atenţi ca să nu producem zgomot. De aici este inevitabilă concluzia de a vă apropia fără agitaţie şi a acţiona rapid şi fără milă! Pistoalele să fie tot timpul cu piedeca dată la o parte şi gata de tragere. Dar să nu se tragă nici un foc asupra vreunei umbre mai departe de cinci metri. Altfel, putem rămâne acasă să le trimitem cartea noastră de vizită. Sper că fiecare a înţeles cum trebuie să se descurce. Se impune să procedăm în aşa fel, a ţinut să adauge Farrow, încât să ajungem la desişul de bambus pe întuneric. Aşa ar fi posibil să ne ferim de a fi observaţi prea devreme. Vom avea o noapte senină şi asta-i foarte bine. Noi vom fi adăpostiţi de păduri şi în acelaşi timp, vom putea să observăm în condiţii bune luminişul. Cel puţin bănuiesc că aşezarea aceea, pe care sper s-o găsim, se găseşte într-un luminiş.

Farrow a tăcut şi lordul a spus emoţionat.

— Eram de-acum foarte descurajat. Însă după cum văd cât de energic trataţi chestiunea, am redevenit din nou plin de speranţă. S-ar putea să-mi îmbrăţişez fratele chiar în această noapte?

— Noi sperăm, i-a răspuns Farrow mişcat. Însă nu-mi pun mâna în foc că vom izbuti să facem totul chiar în această noapte. Practic, nu ştim aproape nimic, nici dificultăţile care eventual ne aşteaptă, ca şi avantajele ce ni se vor oferi. Însă pe oricine îl vom găsi, îl vom apuca de chică, vă asigur de asta *mylord.*

Pe când trecea de data asta prin grădină, George nu a putut observa nimic suspect. De asemenea şi strădania lui Iacob pentru care tânărul i-a mulţumit, a fost zadarnică, întrucât n-a mai văzut măruntul personaj apărut mai devreme. De altfel, oricare slujitor era într-adevăr foarte

mic de statură şi putea oricând dorea să se ducă puţin în grădină.

Au luat două canu-uri, dintre care unul îi transporta pe căpitan, pe lord şi pe doctor. În celălalt se găseau din nou George şi cu Petre. O vreme s-au lăsat duşi de curenţi. O prea mare grabă putea bate la ochi. Era mai bine să simuleze o plimbare oarecare de după masă. Dacă nu se vedea nimeni pe mal, asta însemna că-i în regulă. Şi totuşi dinspre mal s-a ivit ceva deosebit.

Vâsleau în susul apei, înspre malul vestic.

Se aflau la o depărtare de încă vreo trei sute de metri de locul unde trebuiau să intre în desişul de bambus, când s-au întâlnit cu un canu destul de mare. În el se aflau şase siamezi, din care patru se foloseau de nişte vâsle scurte. Barca străină avea pânza coborâtă. Şase perechi de ochi iau măsurat pe camarazi, însă nici unul dintre siamezi nu s-a întors spre ei când canu-ul lor a trecut pe alături.

George s-a lăsat să fie ajuns de canu-ul căpitanului şi a spus:

— Tată, n-ai sentimentul că este ceva necurat cu aceşti oameni? Cu siguranţă că nu sunt nişte pescari inofensivi. Poate că fac parte din aceeaşi indivizi din pădure.

— Asta ar fi fatal, i-a replicat căpitanul, deoarece cu siguranţă că l-au recunoscut pe lordul Pembrook. Acum, nu avem cum să-i inducem în eroare. Nu mai putem alunga suspiciunea celorlalţi de-acum înainte.

Căpitanul era conştient de pericol. Siamezii aveau să-şi înştiinţeze probabil pe ai lor din cauza bănuielilor trezite de prezenţa lordului Pembrook şi atunci situaţia devenea foarte critică. În acest caz camarazii puteau eventual să se reîntoarcă şi să găsească o altă cale, pe unde să le cadă în spate prin surprindere.

Asta era situaţia, îşi spunea căpitanul şi trebuia neapărat să ţină seama de ea. Când adversarul, avea să afle, va fi aşa de alarmat. Încât va lua măsuri grabnice de prevenire. Totuşi, se impunea ca încă în aceeaşi noapte să încerce o acţiune e eliberare.

Pe de altă parte, George era convins că pătrunderea în acea vizuină avea să fie destul de grea, dar socotea că momentul era bine ales. De-abia se întunecase. Curând s-a apropiat cel de al doilea canu, în care l-a văzut pe doctorul Bertram stând la pravă, urmărindu-l exact pe calea ce-o deschidea el. George înlătura fără întrerupere tulpinelor de bambus din calea sa. O făcea cu atâta iscusinţă, încât, în

ciuda liniştii adânci ale nopţii, cu greu se auzea foşnetul tulpinelor ce atingeau în treacăt bordura canu-ului. Au depăşit lina de adâncime maximă a fluviului şi au ajuns repede la mal. Canu-rile au fost priponite bine şi au pătruns cu toţi pe uscat. George s-a strecurat înainte la adăpostul primului tufiş a fost urmat de tatăl său, de lord, apoi de doctor. Şirul era încheiat de uriaş, căruia îi revenea marea răspundere de a observa la timp vreun posibil atac din spate.

Grupul desfăşurat ca şi puşcaşi în formaţie de trăgători, a fost oprit de George.

— Ce ai fi tată, dacă am aprinde din când în când lămpile de buzunar? Am putea atunci în aceste condiţii să descoperim dispozitivul de înştiinţare şi să-l scoatem din funcţiune.

— Nu, s-a opus Farrow. Poate nu s-au asigurat chiar aşa cum presupunem noi că este apărată ascunzătoarea lor. Cu lămpile de buzunar ne-am da de gol după atâta strădanie.

Încă nu ajunseră prea departe, când pe neaşteptate a răsunat iarăşi sunetul lugubru pe care îl auzise deja George cu câteva ore mai înainte. La scurt timp după aceasta el s-a repetat.

— Sună ciudat de regulat, a fost de părere căpitanul. Lasă impresia că ar funcţiona întocmai ca un sistem de alarmare. Să-i dăm drumul acum înainte!

George s-a furişat în faţă cu agilitate şi fără zgomot, ca şi cum ar fi fost un cercetaş indian pe poteca războiului. Felul său de acţiune era rezultatul experienţei militare căpătate de la căpitan şi de aceea, tovarăşii săi procedară la fel. Nici lordul, care era un pasionat vânător de animale mari sălbatice, nu se lăsa mai prejos.

George ţinea în mâna dreaptă pistolul, gata în orice clipă să tragă, dacă în timp ce mergea în frunte ar fi apărut vreun duşman.

Cu toate că era foarte întuneric, el înainta cu repeziciune. Totuşi se oprea din când în când. El verifica permanent direcţia în acest timp se lăsa ajuns de cei din spate. N-a durat mult şi s-au apropiat de marginea desişului. Acesta era un indiciu că prin apropiere ar putea exista un post de pază.

S-au oprit, însă n-au dat de nici o pândă.

Chiar şi înspăimântătorul sunet nu mai răsună. Aceasta nu era nicidecum un motiv de a se linişti, deoarece nimeni nu uita sinistrul semnal de alarmă repetat de atâtea ori. Aşa

că s-au hotărât să se aşeze la pândă şi să aştepte. Întrucât sunetul acela neîntrerupt părea a avea o origine atât de ciudată, se străduiau să tragă cu urechea în direcţia de unde era de aşteptat primejdia.

După vreo oră George a pornit iar înainte şi o zonă mai puţin întunecoasă le-a semnalat prezenţa unui luminiş. S-a oprit la capătul potecii. Căpitanul a ieşit la lumină. L-au urmat apoi prin semiîntuneric, la dreapta şi la stânga sa, doctorul şi lordul, şovăind la rândul său la apariţia lunii.

Petre a rămas vreo treizeci de metri mai în urmă, ca să supravegheze locul. Misiunea lui principală rămăsese aceiaşi de a ale asigura spatele.

În faţă, luminişul era luminat puternic. Puteau observa la lumina lunii fiecare frunză de la marginea desişului.

— Sunt extrem de interesat să ştiu dacă vom fi întâmpinaţi cu căldură, îi şoptit George tatălui său. De vreme ce indivizii aceştia misterioşi nu au început să sune când am ajuns la capătul potecii, vreau să cred că totuşi….

George s-a oprit brusc. Chiar în apropiere a răsunat ceva ca o trompetă, impetuos, mânios şi ameninţător. Apoi pădurea din faţă s-a despicat cu o trosnitură. Înainte de a-şi da bine seama despre ce se întâmplă, au auzit un strigăt de groază şi au văzut o tânără indigenă venind val vârtej la marginea pădurii. Acum ea tăcea, însă faţa îi era în mod clar schimonosită de spaimă. A alergat la întâmplare şi speriată prin luminiş, în partea opusă, zăriră din umbră. O bucată din îmbrăcăminte i-a rămas agăţată de un spin.

Aproape în acelaşi timp a izbucnit un vuiet de parcă se apropia bubuind un mai uriaş. După ce fata a înaintat vreo treizeci de metri în luminiş, zidul de verdeaţă al pădurii a zburat în lături, a răsunat furios o trompetă şi a năvălit afară un uriaş elefant alb. La lumina lunii, pielea îi lucea ca şi argintul. Deja elefantul îşi dăduse seama unde se repezise faţa şi slobozise un sunet, unul asemănător întrucâtva ca cel scos de o trompetă, dar totuşi un strigăt de elefant, însă ceva mai diferit.

Elefantul s-a oprit deodată din plin mers şi-a legănat neliniştit trompa încoace şi încolo, de parcă nu ştia ce să facă. Apoi s-a întors şi a luat-o liniştit înspre locul de unde ieşise. Când a dispărut din vedere, aventurierii noştri au ieşit cu toţi la vedere. Chiar şi Petre s-a apropiat.

— Acesta este un elefant sacru, a spus căpitanul. La siamezi un elefant alb este socotit sfânt şi dus până şi într-un locaş de cult. Este un lucru grav atunci când îl tratezi

prost pe un astfel de animal. Acestui mascul nu pare să i se întâmple aşa ceva. El răspunde cu plăcere la chemarea îngrijitorului său printr-un sunet de trompetă, asemănător cu propriul său strigăt. Fireşte că unul ca acesta are toane. Dintr-o pricină oarecare, el s-a supărat destul de rău pe fată.

A intervenit şi Petre.

— Cu această tânără ceva nu-i în regulă, era îngrozitor de speriată. Se pare că elefantul o aştepta pe fată. Eu am auzit că elegantul este tot atât de şiret, pe cât de înţelept.

— Totuşi acum ştim, a luat cuvântul George, ce semnificaţie au acele semnale neliniştitoare. Acestea nu sunt semnale de alarmă. Când elefantul se îndepărtează prea mult, îngrijitorul îl cheamă cu sunete de trompetă şi acesta se reîntoarce.

Prin urmare nu trebuie să ne temem, de vreme ce am descoperit acest lucru şi putem să urmăm fără grijă drumul croit de el. Acesta ne va duce acolo unde vrem noi, a încheiat George frecându-şi mâinile.

— Dar acum, George, să nu depăşim limitele încrederii şi siguranţei de sine, l-a prevenit căpitanul. Sper că vom ieşi cu bine din acest primejdios mister. Când apare un asemenea elefant alb, care-i animalul sfânt al Siamului, el devine întotdeauna o gravă ameninţare pentru noi europenii. Bineînţeles că atunci când avem de-a face cu fanatici ca aceştia, pentru care viaţa omului nu valorează nimic când li se pare că-i pus în pericol locaşul lor sfânt. Eu îndrăznesc să cred, *mylord,* că fratele dumneavoastră e închis aici. Poate că aceşti indivizi au pătruns în mintea lui romantică cu o anumită intenţie şi probabil l-au atras aici. Acum îl stăpânesc şi nu vor să-l elibereze. Fiţi sigur că el ar muri dacă s-ar trăda locul lor sfânt printr-o tentativă de a-i surprinde. Chiar şi noi suntem ameninţaţi de cea mai mare primejdie dacă lucrurile stau aşa. Fireşte însă că nimic nu nepoate opri. Pe de altă parte, *mylord,* am putea să ne înapoiem, pentru că există şi posibilitatea ca sărmana dumneavoastră mamă să nu-şi mai îmbrăţişeze vreodată fiul pierdut.

— Nu, căpitane Farrow, a ripostat energic Pembrook. În nici un caz! Întrucât primejdia se arată a fi atât de mare, este de datoria mea să fac personal totul ce se poate pentru salvarea fratelui meu. Nu ne vom opri! Dacă preotul de aici, după cât se pare, îşi închide elefantul peste noapte într-un adăpost, nu ne va ameninţa nici un pericol. Şi după

cum deja ştiţi, nici din spate. Cine ştie dacă vom mai întâlni vreodată vreo împrejurare atât de favorabilă.

IV
O DESCOPERIRE SURPRINZĂTOARE

— BINE, MILORD, vă înţeleg hotărârea şi o respect, a spus căpitanul grav. Însă în acest caz trebuie să făgăduiţi că veţi respecta necondiţionat dispoziţiile mele şi în consecinţă, să le îndepliniţi întocmai. Nici o imprudenţă, chiar dacă s-ar putea să-l vedeţi pe neaşteptate. Trebuie să ţinem seama pe de-a întregul de viclenia duşmanilor noştri. Ei pot să ne întindă o cursă arătându-l pe fratele dumneavoastră.

— Sunt cu totul la dispoziţia dumitale, căpitane. De altfel, eu am nervi de vânător de fiare mari, pe care i-am pus adesea la încercare. În caz că-l voi vedea aparent liber pe fratele meu, n-am să mă grăbesc spre el, ci dimpotrivă, voi proceda cum voieşti dumneata. Poţi conta pe mine.

— Atunci să-i dăm drumul pe vechea direcţie de mers, cu Petre în calitate de încheietor de coloană. N-avem voie să-i uităm pe cei şase siamezi!

— Da, a ţinut lordul să-i întărească spusele. Pentru că ne-au străpuns adânc cu privirea. Chipul unuia dintre ei mi s-a părut ciudat de cunoscut, deşi nu pot spune de unde. Însă ştiu precis că l-am văzut de mai multe ori.

— Da? Atunci avem motive să fim cu băgare de seamă, a spus căpitanul cu hotărâre. Se poate presupune că el este un spion care a dat de multe ori târcoale în jurul reşedinţei voastre.

— S-ar putea să ai dreptate, căpitane Farrow. În acest caz servitorul dumneavoastră a fost extrem de curios să afle ce căutăm pe fluviu la o oră aşa de târzie.

— Aşadar Petre, i-aţi postul în primire! a spus Farrow şi i-a făcut semn lui George să-şi continue marşul.

Au ajuns la marginea luminişului, pe locul unde dispăruse în pădure elefantul. Urma i-a condus repede la o potecă largă, care după cum arăta, o folosea elefantul. Drumul ducea probabil direct spre adăpostul elefantului şi în acelaşi timp, locul unde se afla sediul secret al sectei. În orice caz, accesul într-acolo era interzis de elefantul alb. Orice asemenea animal aflat în captivitate trebuie să fie declarat sfânt de către şeful local şi protejat într-un loc anume. Şi împotriva acestei reguli, respectată cu stricteţe, se opune cu încăpăţânare o sectă secretă fanatică.

George a păşit cu hotărâre înainte, oprindu-se din când în când ca să asculte. Acum nu se temea de oameni ci de elefantul alb. Animalul putea lesne să-i adulmece iar prin comportarea lui să atragă luarea aminte a stăpânului său. Eventual, putea de asemenea să fie cuprins de un acces de furie. În acest caz, se impunea să-şi caute refugiu în copaci şi oricum, ar fi fost descoperiţi în mod inevitabil de siamezi. Aveau să se descurce în raport de situaţie şi nu se putea face de dinainte vreun plan.

De aceea George înainta pas cu pas, cu atât mai precaut. S-a oprit totuşi, ca să-şi împărtăşească temerile sale căpitanului.

— Ai dreptate, George, a fost de acord tatăl său. Eu încă nu m-am gândit la asta. Chiar dacă elefantul e închis în timpul nopţii, el poate să ne ameninţe. Ţinând seama de veneraţia de care se bucură elefantul alb, acesta trebuie să se afle acum la adăpost în vreun grajd. Şi în asemenea situaţie, intenţiile noastre pot fi zădărnicite.

— Pentru o astfel de eventualitate, am o soluţie, a spus doctorul înviorat. Am remarcat de mai multe ori mirosul unei plante, de care animalele de obicei se feresc. Să mergem mai încet, ca să găsim ceea ce am descoperit. N-au trecut decât vreo câteva minute şi doctorul s-a şi aplecat. El s-a îndreptat spre un arbust mărunt care răspândeşte un miros slab.

— Va trebui să ne frecăm straşnic cu frunzele acestea cărnoase, a spus el. Şi atunci elefantul nu ne va adulmeca. Eu am utilizat deja acest mijloc de mai multe ori, când am vrut să evit apropierea vreunui animal primejdios. El nu are efect asupra tuturor animalelor, ba chiar lasă impresia că pe unele le atrage. În ce priveşte elefantul alb, cred că-l detestă.

Camarazii nu s-au lăsat rugaţi de două ori şi-au urmat exemplul doctorului. De îndată ce au zdrobit frunzele acestei plante s-a împrăştiat o duhoare nemaipomenit de pătrunzătoare şi în acelaşi timp, destul de usturătoare.

În timpul acestei opriri, Farrow s-a adresat lordului.

— De altfel socot că nu-i cazul să ne amestecăm prea mult în treburile oamenilor care au elefant alb. Dacă îl vom elibera pe fratele dumneavoastră fără luptă, îi vom lăsa în pace.

— Asta este şi părerea mea, a fost de acord lordul. Eu am să plec imediat cu fratele meu. Vom lua primul avion spre Europa.

— Aşa e, asta-i cel mai bine, a spus Farrow. Aceşti fanatici se tem că cineva ar putea vorbi despre secretul lor. Trebuie să preveniţi posibilitatea oricărui atentat.

— Acum este prematur orice plan de viitor, a luat din nou cuvântul lordul. Deocamdată cel mai important lucru este să fie eliberat fratele meu. După mine, ar fi bine dacă am putea ajunge la siamezii la care s-a refugiat elefantul. Atunci am aflat cu siguranţă secretul lor şi am şti unde se găseşte fratele meu.

— Da, vom acţiona fără şovăială şi greşeli, i-a răspuns căpitanul. De altfel, am văzut pe unde a dispărut elefantul în desiş.

Acum toţi terminară să se frecţioneze cu frunzele. Şi-au reluat cu râvna drumul, dar George şi-a redus curând din nou ritmul. O revărsare de lumină i-a dezvăluit în apropiere un nou luminiş. Peste puţin, printr-un mare gol de vegetaţie au descoperit o clădire lungă prevăzută cu o cupolă enormă. Se aflau la ţintă!

Cupola demonstra că era vorba despre un templu mare. Cândva au fost ridicate numeroase în această regiune şi apoi părăsite şi uitate în pădurea virgină. Acum era binevenit pentru o sectă, prin avantajul de a fi în apropierea oraşului.

Cu toată că lumina lunii cădea doar ici şi colo, se observau totuşi pereţii albicioşi ai construcţiei printre vrejurile pădurii tropicale. Din pricina pădurii virgine şi în ciuda liniilor aeriene dinspre Bangkok, secretul său s-a păstrat până astăzi. Înaintea lor stăruie o lumină intensă, la fel şi pe clădirea ascunsă după un zid înalt. Acest vechi şi neîntrecut templu oferea o privelişte fantastică, ascunsă în mod bizar unui observator aerian de un petec de pădure virgină.

După ce au contemplat cu toţii o vreme de după bătrânii copaci, căpitanul şi-a exprimat părerea.

— Această examinare nu ne mai este de folos, noi va trebui de-acum să vedem ce este dincolo de ziduri. Ne putem totuşi urca cu uşurinţa pe lianele căţărătoare. N-are nici un rost s-o luăm pe întinderea asta luminată. Ne vom despărţi cu toţi şi vom străbate luminişul, unul câte unul, de la un tufiş la altul.

V
TIGRUL DRESAT

CAMARAZII AU AJUNS fără nici un incident în umbra lăsată de înălţimea zidului. Plantele căţărătoare erau îndeajuns de rezistente ca să susţină un om şi era uşor să se urce pe ele. Căpitanul a dat semnalul şi George a început să se înalţe. Fireşte că-şi dădea silinţa s-o facă cât mai pe tăcute. Dar el nu putea totuşi să evite foşnetul frunzelor. Când a ajuns sus, s-a uitat cu băgare de seamă în partea cealaltă, ridicându-şi capul doar la marginea zidului. Aveam în vedere că dincolo se putea să se afle vreo strajă, care să fi fost prevenită de zgomot şi să-l zărească. Dar nu se vedea nici un om şi nu se auzea nici o mişcare. Clădirea părea părăsită. În afară de templul cu cupolă, George a mai văzut încă trei constructori auxiliare. După cât se părea, acestea serveau din vremuri de demult ca adăposturi pentru credincioşi şi ca grajd. Construcţiile aminteau prin stilul lor arhitectonic de cabanele de vânătoare ale unui maharajah indian.

Şi ceilalţi au ajuns fără greutate pe creasta zidului şi au privit încordaţi dincolo. Căpitanul a şoptit:

— Presupus că elefantul alb se găseşte în grajd. În clădirea aceea mai mare din mijloc, acolo poate să fie. Să mai aşteptăm. Poate că au orânduit un cordon de pază. De aceea va trebui să examinăm terenul pe o oarecare distanţă, mai înainte de a întreprinde ceva.

S-a scurs minut după minut, însă nu s-a ivit nici un paznic. În cele din urmă George şi-a pierdut răbdarea. El s-a ridicat şi a trecut un picior peste zid.

— Aşa, a spus el hotărât, voi merge să văd ce este. Fiţi cu ochii pe mine şi în caz că…

Deodată el şi-a retras piciorul şi a alunecat rapid pe vechiul său loc. Dinspre clădiri venea agale un tigru uriaş. Nu lăsa impresia că îi simţea pe intruşi. Păşea spre zid cu un calm enervant fără măcar să-şi ridice capul.

Aventurierii îşi reţineau până şi răsuflarea. Acesta era fără îndoială paznicul, pe care nimeni nu-l putea întrece. Unul care nu se lăsa corupt şi cât se poate de vigilent faţă de oameni.

Uriaşul tigru venea cu capul lăsat în jos şi se furişa tot mai aproape de-a lungul zidului.

Pe neaşteptate, fără vreun indiciu anterior, s-a aruncat în sus. A fost un salt splendid. Din fericire zidul era foarte

înalt. Cu toate acestea o labă a trecut chiar pe lângă faţa lui George, ceva mai jos de culmea zidului. George a fost cât pe ce să cadă de spaimă, atât de fără veste şi viclean fusese aruncată gheara. El a putut însă să se ţină bine şi nu a alunecat decât un pic de pe liana sa. Desigur că tovarăşii săi l-au tras fulgerător, punându-l în siguranţă. În urma ordinului rostit în şoaptă de căpitan, s-au lăsat cu toţi din nou la pământ.

— Este totuşi foarte neliniştitor a fost de părere lordul aflat jos. De unde a ştiut bestia că noi ne-am aruncat privirile peste zid?

A venit direct încoace dintre clădiri, chiar tocmai când noi ne aflam sus.

— George, i-a atras atenţia, a zis căpitanul, această felină reacţionează la cel mai slab zgomot.

— Şi preparativele noastre, a spus doctorul Bertram, scărpinându-se în cap cu un surâs slab. Ne-am frecţionat împotriva elefantului şi l-am atras în schimb pe tigru, isteţ, nu?

Căpitanul a râs:

— Orice s-ar spune, am avut, ca de obicei din nou noroc.

— Numeşti ăsta noroc? l-a întrebat doctorul.

— Îl denumesc aşa, totuşi i-a replicat Farrow.

Nu-i mai bine că pe această fiară George a descoperit-o de la început, decât să fi apărut mai târziu fără veste din altă parte?

Doctorul a râs şi el:

— Ai din nou dreptate, domnule căpitan. E un câştig neaşteptat, însă de mare însemnătate.

— Cu toate acestea, a izbucnit îngrijorat căpitanul, această fiară are pe dracul în ea. Un asemenea rafinament ca în acest tigru eu încă n-am văzut. Într-adevăr, e dresat fără cusur.

— Totuşi ce e de făcut acum? s-a întrebat lordul. Într-adevăr e cu neputinţă de pătruns aici. Bietul meu frate va fi imposibil de eliberat, însă cel puţin acum ştim îndeajuns de multe, încât să putem alarma poliţia.

— Nu ştiu, a spus căpitanul dus pe gânduri. Metodele stângace poliţieneşti pot duce la un eşec în acest caz. Vom acţiona singuri ca să-l salvăm pe fratele dumneavoastră, dar nu prin împrăştierea acestei secte, în care poliţia vede principala ei sarcină.

— Va trebui să intrăm înăuntru, a fost părerea hotărâtă a lui George. În orice caz, se impune în primul rând să ne dăm seama dacă există numai un singur tigru care aleargă încoace şi încolo. E posibil să fie mai mulţi şi atunci am să vă comunic într-o clipă cum e mai bine să procedăm.

— De acest lucru ne vom convinge îndată, a spus căpitanul. Vom porni chiar acum încetişor înspre stânga, de-a lungul zidului. Dar într-o linişte deplină, ca să nu ne audă lighioana. Apoi ne vom căţăra iarăşi şi vom privi dincolo. Fireşte cu cea mai mare precauţie, căci o labă cu gheare în cap poate fi foarte neplăcută. Odată ajunşi pe zid, ne vom putea da seama cu adevărat dacă în interiorul zidurilor împrejmuitoare se află mai mulţi tigri. Însă presupunând că aici se află doar acest unic paznic, ce vei face atunci, George?

— Voi înainta mai departe, spre locul unde se ascunde tigrul şi vă voi atrage atenţia printr-un fluierat uşor. Mă voi furişa până la zidul de vizavi şi-l voi escalada pur şi simplu. Voi intra rapid în templu, dacă mă urmăreşte tigrul într-acolo. Dacă totuşi va trebui, mă voi folosi de pistol şi în acest caz va trebui să alarmez pe sectanţi.

— Pentru Dumnezeu, căpitane Farrow! N-ar trebui totuşi să nu îngăduiţi ca fiul dumitale să se expună într-o asemenea primejdie? a sărit lordul speriat. Ar fi mai bine dacă de la început am împuşca pur şi simplu tigrul şi apoi să pătrundem în templu. După ce îl vom găsi pe fratele meu, ne vom deschide drumul de întoarcere cu pistoalele, dacă aceşti fanatici nu înţeleg alt limbaj.

— Este foarte probabil ca atunci să pierdem totul, a spus căpitanul calm. Deoarece siamezii vor da drumul elefantului alb, împotriva căruia nu putem face nimic cu pistoalele noastre. Planul lui George este într-adevăr foarte bun. Totuşi, va trebui să fim şi noi gata de tragere. În caz că vedem că-şi face apariţia tigrul şi dă buzna în templu, vom deschide focul. Prin aceasta îl vom preveni pe George şi în acelaşi timp îi vom atrage pe sectanţi înspre noi, iar în vremea aceasta George va putea să-l caute fără grijă pe fratele dumneavoastră şi să-l scape. În acest caz vom semnaliza printr-o împuşcătură că totul a decurs bine şi vom putea desigur să ne retragem. Pe siamezi este deajuns să-i ţinem la distanţă cu pistoalele.

— Stăpâne ceresc, sper să nu-mi dau duhul, dacă tânărul se vâră într-un astfel de pericol. Însă George al dumitale a trecut deja prin atâtea aventuri izbutite, încât

este ca şi un bărbat în vârstă. După cum mi-ai povestit, totul i se pare uşor, însă experienţa cere mai înainte de toate o mare băgare de seamă. De aceea se impune să apreciem cât mai bine riscurile ce se pot ivi. Asta e, căpitane Farrow. În orice caz, eu voi fi atent ca un vulpoi ca tigrul să nu intre în templu. Din fericire sunt un bun trăgător.

— Într-adevăr, nici noi n-am prea ratat prea multe împuşcături, a fost de părere căpitanul. Şi în afară de asta tigrul nu vine de la prea mare depărtare. Cu toate acestea, sectanţii fireşte că trebuie să ştie şi ei că fiecare glonţ al nostru este ucigător, dacă se vor aventura prea mult. De aceea vom fi numai ochi şi urechi şi asta e deajuns, mă înţelegeţi? Aşadar, să-i dăm drumul acuma!

Căpitanul a luat-o de-a lungul zidului.

Mergea în aşa fel, încât să evite pe cât posibil orice zgomot. Îndată ce au trecut de colţul din spre est, căpitanul i-a oprit. S-au căţărat cu toţi sus. Nu se vedea nimic prin apropiere, însă după vreo câteva minute s-a ivit din nou tigrul. Era acelaşi exemplar. O demonstrau mărimea şi extraordinara lui frumuseţe, precum şi petele de pe blană.

Fiara venea iarăşi spre zid cu capul lăsat în jos. De data aceasta, camarazii s-au aplecat cât au putut mai mult, ţinându-se strâns de plantele căţărătoare, aşa că mâinile nu le erau în primejdie, dacă tigrul s-ar fi aruncat în sus şi ar fi lovit cu ghearele.

Acum observau cu interes vicleanul animal. Fiara venea aparent liniştită, fără intenţii agresive. Apoi deodată, după ce s-a apropiat pe furiş, a făcut un salt şi iarăşi a lovit puternic, cu ambele labe zidul, foarte aproape de George şi de căpitan. Cei doi au râs încet. O săritură peste zid era imposibilă pentru tigru, aşa încât nu aveau de ce să se teamă, mulţumindu-se doar să se retragă puţin înapoi. Bestia a mai făcut un salt, după care a rămas pe loc dedesubt şi a privit mânioasă în sus. Nu i-a învrednicit însă nu vreun mârâit, acesta fiind un indiciu că era extrem de bine dresat. Sectanţi aveau un „câine de paza” foarte ascultător şi devotat, care se pricepea să lovească rapid şi neîndurător.

Căpitanul le-a făcut un semn să coboare, apoi au luat-o înainte înspre partea nordică, mai dominantă, a zidului împrejmuitor în formă de dreptunghi. Dar şi aici s-a întâmplat acelaşi lucru. La scurtă vreme a apărut şi tigrul cu săriturile sale uriaşe şi ameninţătoare. Apoi s-a oprit

pentru a doua oară şi s-a aşezat, examinând capetele aventurierilor.

De astă dată ei s-au îndreptat spre latura vestică, aici situaţia se prezintă altfel. Zidul era întrerupt de o uriaşă poartă din bronz. Canatul porţii era cu desăvârşire neted şi deci o căţărare deveneau imposibilă. Totuşi aventurierii s-au urcat din nou apucându-se de lianele căţărătoare. Aici s-au uitat peste zid cu ce mai mare precauţie, deoarece putea totuşi să stea vreun paznic la poartă, dar nu era nimeni. Când s-a ivit din nou tigrul, căpitanul a poruncit tuturor să coboare imediat.

— Pe aici nu putem pătrunde, a explicat el când au ajuns jos. Este posibil ca poarta templului să fie totuşi supravegheată şi în acest caz se va şti îndată că nişte oaspeţi nepoftiţi se uită peste zid. Acum va trebui să mergem iar pe latura de sud şi să-l atragem pe tigru într-acolo. George tu le vei duce spre latura nordică şi-l vei lua şi pe Petre, pentru că nu poţi întreprinde nimic de unul singur. Noi îl vom reţine pe tigru în partea sudică, în timp ce te vei căţăra şi vei trece dincolo. Petre, am încredere în tine, aşa că nu-i cazul să insist prea mult cu sfaturile mele.

Aşadar, succes la treabă!

— Mi-e groază când mă gândesc că George al dumneatale trebuie să se expună unei asemenea primejdii din cauza mea, a spus încă odată lordul. Nu eşti de părere să găsim o altă cale de a pătrunde în templu, mai puţin primejdioasă? N-ar fi totuşi mai bine să apelăm la ajutorul poliţiei?

— Cei drept, n-ar fi periculos pentru noi, dar nu şi pentru fratele dumneavoastră şi la asta m-am şi gândit deja. E de preferat să renunţăm la aşa ceva şi să fiţi convins că George îşi va face bine treaba. La început am avut o oarecare teamă, însă m-am liniştit pe deplin, pentru că ştiu de ce sunt în stare fiul meu şi cu Petre.

— Sper că se va termina cu bine, însă nu voi avea conştiinţa împăcată cât voi trăi, dacă George al dumneavoastră ar păţi ceva.

— Şi acum, la drum, să nu pierdem timpul fără folos. Într-un fel sau altul, va trebui să-l eliberăm pe fretele dumneavoastră în această noapte.

George şi cu Petre ajunseră de-acum la zidul de pe latura nordică. Tânărul a examinat de sus pereţii templului, ca să găsească vreo intrare prin care să poată pătrunde înăuntru. În acest chip, ar fi fost oarecum asigurat

împotriva unei surprize neplăcute. Petre trebuia să rămână pe zid, ca să-şi poată da seama dacă cei trei tovarăşi din partea nordică au reuşit să-l reţină pe tigrul, iar în caz că acesta se arăta, să-l împuşte.

George era convins că tigrul nu va ajunge la ei când îl va nimeri glonţul uriaşului.

Cât timp cei doi au privit peste zid, situaţia a rămas neschimbată. George a aşteptat peste cinci minute, ca să se convingă că ceilalţi camarazi reuşiseră să-l atragă pe tigru, apoi s-a ridicat pe muchia zidului şi şi-a dat drumul în jos, ţinându-se de vrejii căţărători. De-acum se afla în interior. Nici o clipită nu se gândea ce primejdie plutea acum deasupra lui. În cap îi stăruia doar un gând, acela de a-i găsi cât mai repede pe fratele lordului şi a-l elibera.

A sta pe loc câteva secunde şi a ascultat atent, după care s-a furişat înainte, drept spre colţul templului, unde reţinuse că ar putea fi o intrare. Dacă apărea cineva, trebuia să-l vadă la timp, ca să poată dispărea din faţa celui ce venea. Dar nu se mişca nimic. Zadarnic a căutat George cu privirea vreo deschizătură în latura de nord a templului. Nu se arăta nici una, prin care să poată privi, sau chiar să intre înăuntru. Aşa dar se impunea că încerce numai pe la poarta principală. Şi-a scos pistolul cu mâna dreaptă şi i-a tras piedica. Ar fi fost fatal dacă elefantul se găsea în templu. Nu era imposibil, deoarece el reprezenta pentru sectanţi o zeitate şi de aceea se putea să-l ţină până şi în templu.

George a luat-o tiptil de-a lungul peretelui dinspre vest. El a ajuns în umbră şi s-a lăsat cât a putut mai jos. În acelaşi timp, Petre scruta vigilent terenul din faţă, ca să poată deschide imediat focul, în caz că tigrul ar fi răsărit din partea sudică a templului.

Poarta avea o înălţime de peste patru metri. Bronzul se acoperise cu timpul cu o patină lucioasă. Desigur că era enorm de greu. Va reuşi el într-adevăr să urnească acest colos? Şi dacă nu?

În vreme ce George mai chibzuia încă, a descoperit pe suprafaţa porţi conturul unei uşi mai mici. Era îndeajuns de mare, încât să permită intrarea unui om. George a împins-o uşor, însă nu s-a mişcat. Atunci a pipăit-o şi a găsit o adâncitură micuţă, cât vârful degetului. El a dat de un buton şi a apăsat. S-a auzit un scârţâit şi în acelaşi timp uşa s-a crăpat puţin.

VI
BANDA DE FANATICI

GEORGE A DESCHIS UŞA imediat cu o nesfârşită precauţie şi a iscodit peste tot cu privirea. Templul era iluminat de parcă ar fi fost aprinse undeva nişte făclii sau lămpi. De fapt ingenioasa construcţie primea lumina de afară prin acoperişul boltit. De acolo cădea o lucire potolită, cea a lunii, în interiorul templului.

La început tânărul nu a putut vedea multe, aşa că a deschis larg uşa. Acum a auzit un murmur, apoi a zărit ceva extrem de alb, care se mişca destul de vioi. El s-a speriat, îngrijorat că elefantul îşi avea totuşi culcuşul în templu.

Dacă nu, atunci fusese adus de data aceasta înăuntrul acestuia în vederea sanctificării. George s-a liniştit însă imediat. Îmbrăcămintea îi era încă puternic îmbibată de mirosul plantei aceleia, aşa că putea totuşi să intre cu îndrăzneală în templu, deoarece elefantul nu era în stare să-l adulmece.

El a împins şi mai mult uşa. Acum a văzut că elefantul stătea pe un bloc mare şi dreptunghiular de piatră. Prin aceasta, el părea a fi şi mai uriaş. Puternica lui trompă pendula de colo-colo în timp ce colosul călca pe loc, când cu unul, când cu altul din picioarele de dinainte. Toate semnele arătau că era neliniştit sau întărâtat. În faţa lui se aflau îngenunchiate două şiruri de personaje înfăşurate în veşminte albe. Erau cam vreo doisprezece oameni, pe care George i-a numărat la repezeală. Oare printre ei se găsea şi fratele lordului? Şi cum putea să-l recunoască? Trebuia să aştepte până avea să se sfârşească această rugăciune.

Dacă arătările acelea se ridicau, desigur că putea să-şi dea seama care e un european.

Acum a deschis aşa de larg uşa, încât a putut să se furişeze înăuntru. Dar încă mai şovăia.

Îndărătul uşii era posibil să fie vreun paznic, care să-l aştepte să intre, pentru a-l doborî. El s-a aplecat jos de tot şi a scos capul, iscodind înspre stânga. În felul acesta avea posibilitatea să descopere imediat silueta vreunui pândar. Însă nu-l aştepta nimeni! Fanaticii se lăsau în mod evident cu totul pe seama tigrului. Dacă un om avea atâta îndrăzneală să întreacă în viclenie pe tigru, înseamnă că acesta nu era în toate minţile. Era totuşi o mare cutezanţă

ca un tânăr, expunându-se unei primejdii atât de mare, să poată ajunge până aici. Procedase cu atâta iscusinţă, cum nimeni altul n-ar fi riscat s-o facă.

George a rămas o clipă nemişcat pe loc lângă uşă. Apoi a căutat mecanismul de închidere. Acesta consta la fel dintr-un buton ascuns într-o adâncitură. El a apăsat şi uşa a revenit abia auzit iar la loc. De îndată ce şi-a asigurat în acest chip drumul de întoarcere, el s-a lăsat în genunchi şi a privit înainte. Se vedea slab, însă înspre partea stângă a observat o siluetă zveltă şi înaltă. Siamezii nu aveau asemenea conformaţie a corpului: aşa că acest om trebuia să fie mister Austin.

George a clătinat din cap. Cum era cu putinţă ca acest englez bogat şi instruit să îngenuncheze înaintea unui elefant alb? Era cu totul anormal şi totuşi, într-un moment de revenire, să-i scrie fratelui său un strigăt de ajutor?

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci situaţia nu era chiar aşa de uşoară. Se putea ca el să refuze să părăsească templul şi tot aşa de posibil era ca zbirii săi să-l reţină aici dacă George se apropia de acesta. Oricum, trebuia să mai aştepte. Dacă pentru moment nu era cu putinţă eliberarea, atunci el trebuia să afle cel puţin unde doarme mister Austin, ca apoi să se sfătuiască cu camarazii săi cum să se facă eliberarea. La fel, nu excludea posibilitatea de a se travesti cu îmbrăcăminte indigenă, ca să intre în templu şi să obţină o izbândă prin surprindere.

George a făcut câţiva paşi înainte, ca să se ascundă după o coloană enormă. De acolo, avea să continue să observe. Va da elefantul alb vreun semn de nelinişte? Nu, deoarece mişcarea sa nu fusese prea pripită. Însă ceva îl făcea să creadă că îl pândea o ameninţare iminentă. Nu credea că venea din partea fanaticilor, aceştia se uitau în sus, numai şi numai la animalul sfânt. Stăteau în genunchi şi cântau într-una ceva monoton, cu efect adormitor.

George a devenit nerăbdător. Cât de mult avea să mai dureze treaba asta? Nu cumva credincioşii aveau să-şi petreacă întreaga noapte în genunchi în faţa idolului lor? Atunci trebuie să întreprindă ceva, ca să întrerupă ceremonia.

În ce fel putea s-o realizeze, fără a se pune într-o uriaşă primejdie? Cu elefantul alb nici într-un caz nu-i de glumit. Dar şi mai puţin cu fanaticii care cu siguranţă că l-ar pedepsi îngrozitor pentru această tulburare.

El a privit cercetător în jur. În stânga, într-un colţ, a văzut un opaiţ străvechi din bronz. A alunecat iute într-acelaşi loc şi a ridicat talerul. Avea o greutate de vreo trei funţi, chiar atât cât îi trebuia.

S-a furişat apoi în spatele coloanei protectoare. După ce a cântărit câteva clipe în mâini greul opaiţ l-a aruncat în sfârşit printr-un efort puternic în direcţia elefantului alb. El observase că deasupra colosului erau nişte lanţuri de care atârnau câteva lămpi. Unul din aceste lanţuri s-a rupt şi totul a căzut jos când a fost lovit.

Era de sperat ca sectanţii să creadă că acest opaiţ a căzut singur de acolo şi se putea ca acest incident tulburător să-l supere foarte rău pe elefant. Într-adevăr, acesta şi-a înălţat trompa şi a slobozit ţipăt ca de trompetă.

Situaţia s-a schimbat într-o clipă. Cei îngenunchiaţi au sărit în sus înspăimântaţi şi s-au dat înapoi din faţa uriaşului înfuriat. Colosul călca într-una când cu un picior, când cu celălalt şi îşi balansa tot mai sălbatec trompa. Avea o privire ameninţătoare şi George aproape că se căia că aruncarea sa îl adusese într-o asemenea stare. Dacă colosul năvălea asupra fanaticilor, ar fi fost cu siguranţă câţiva morţi. Chiar şi aşa însuşi el s-ar fi găsit fără apărare în faţa uriaşului animal. Împotriva unui elefant, pistolul avea acelaşi efect ca şi o piatră asupra unei maşini blindate.

Acum, un fanatic a păşit înainte şi-a ridicat braţele spre elefant şi i-a vorbit liniştitor. Cu toate acestea, elefantul era atât de întărâtat încât nu se mai potolea, a stat să chibzuiască secunde în şir, apoi a vrut să coboare de pe blocul de piatră şi să se năpustească asupra vorbitorului. Totuşi acesta nu s-a lăsat cuprins de teamă. Îi vorbea mereu cu voce domoală, îl implora într-una să nu se agite. Şi într-adevăr se părea că tulburarea îl părăsea puţin câte puţin pe uriaş. Acum siamezul a făcut o mişcare în jos cu braţele şi imediat s-a dat încet înapoi. Planul omului care se străduia să calmeze elefantul era bun. El voia pe cât se putea să îndepărteze iritarea elefantului cu privirea.

George era în culmea bucuriei. Într-adevăr situaţia se prezenta cum nu se putea mai bine. Totuşi, trebuia să mai rămână îndărătul coloanei, deoarece aici avea cel mai bun adăpost. Era posibil ca mister Austin să treacă foarte aproape pe lângă el. Şi atunci putea să-l strige încet, sau pur şi simplu să-l tragă spre sine. Dacă nu se afla sub

influenţa vreunei vrăji, atunci era improbabil că englezul se va arăta nepăsător.

George observa îndeaproape ce se întâmpla cu fanaticii. El s-a lipit strâns de coloană şi a scos capul cu băgare de seamă. Ar fi fost o nenorocire dacă întâmplător l-ar fi descoperit cineva. Dar siamezii erau cu ochii numai la elefantul alb, care da într-una semne de furie.

Acum era momentul să se strecoare mai în faţă, când nu-l putea vedea nimeni. Bărbatul el înalt, pe care îl presupunea a fi mister Austin, se afla nu prea departe de el. Aşa că s-a furişat cu îndrăzneală înainte.

Era într-adevăr un european. Omul avea o faţă energică şi în ochi i se citea mânia. George a răsuflat uşurat nemaifiindu-i teamă că acest om i-ar strica socotelile într-un fel sau altul. L-a privit pe englez. Acesta şi-a ridicat încet ochii săi căprui, cuprins de o uimire enormă.

— Mister Austin, i-a şoptit George, rămâi pe loc! Fratele dumitale se găseşte afară împreună cu prietenii mei şi am venit ca să te eliberăm. Să părăseşti templul!

Austin a confirmat doar din cap. George s-a retras cu el îndărăt. Deodată a trebuit să se lipească de stâlp, a auzit că se deschide micuţa uşă, i-a văzut pe fanatici părăsind templul unul câte unul. Însă nu a ţinut seama şi de elefantul alb.

Bucuria stârnită de ieşirea afară a siamezilor s-a amestecat subit cu spaima provocată la auzul unui ţipăt furibund ca de trompetă. S-a răsucit şi a văzut că elefantul tocmai se cobora greoi de pe blocul de piatră. Animalul a pândit o clipă, lăsând impresia că a adulmecat un duşman. George s-a retras rapid iar după coloană, cu toate că nu avea speranţa că va scăpa în acest fel de dezlănţuitul colos. În templu se mai găseau încă doi siamezi.

— Să ieşim repede afară, a strigat grăbit George lui Austin, vine elefantul. Trebuie să găsim vreun loc pe unde să ne salvăm.

Englezul a demonstrat că dispunea de o mare prezenţă de spirit. S-a întors fulgerător, la apucat pe cel mai apropiat siamez şi l-a aruncat zăpăcit afară din templu. George a sărit la celălalt, îmbrăcat într-un suspect vestmânt alb. I-a tras o lovitură prin surprindere în bărbie, făcându-l să se clatine înapoi. După aceasta, mister Austin l-a înhăţat şi la rândul lui şi acest om a zburat cât colo pe uşa cea mică.

Din fericire Austin cunoştea destul de bine secretele templului. El a închis uşa şi a tras un zăvor, pe care George încă nu-l descoperise. Acum fanaticii nu mai puteau intra în templu. Totuşi primejdia de aici era pentru ei chiar foarte mare, câtă vreme în imediata lor apropiere căşunau ţipetele turbate de mânie ale elefantului. George şi cu fratele lordului au acţionat cu totul instinctive. Ei s-au repezit înainte şi s-au lipit şi unul şi altul, cât au putut mai mult, de uriaşa coloană. Elefantul alb s-a oprit în dreptul lui George. Imediat cei doi s-au strecurat pe partea opusă a coloanei. George a privit cercetător în jur. N-avea să dureze prea mult şi inteligentul animal îi va ajunge cu trompa şi îi va apuca. Îndărătul imensului bloc de piatră trebuia să existe vreo încăpere laterală şi de acolo să găsească o ieşire salvatoare. El l-a întrebat agitat pe Austin şi a primit un răspuns afirmativ. Cu o fracţiune de secundă înainte de a se dezlănţui şi mai mult îndârjirea colosului, cei doi s-au ascuns de partea cealaltă a coloanei.

— Trebuie să fugim dincolo, a spus George pe nerăsuflate, aici nu putem să rezistăm prea mult.

— Bine, după următorul lui atac, a spus Austin calm.

Era şi cazul. Elefantul devenise acum extreme de iritat, fiindcă îi scăpaseră victimele şi continua să scoată sunete pline de mânie. Cei doi curajoşi tineri au trecut iar pe partea opusă, care le oferea drum liber prin templu. Până avea să se întoarcă elefantul, trebuiau să ajungă la cortina din faţa încăperii vizate. Totuşi, în cale li s-a ivit o nouă primejdie. Omul care încercase să liniştească elefantul s-a năpustit împotriva lor. În mâna dreaptă îi lucea un pumnal şi s-a aruncat cu un strigăt sălbatic asupra europenilor. George şi-a smuls pistolul, a bubuit o împuşcătură şi siamezul a căzut grămadă. Glonţul îi nimerise în piciorul drept.

Un ţipăt turbat de trompetă i-au făcut să-şi continue şi mai grăbiţi goana, ca să-şi salveze viaţa. Se părea că animalul pricepea că stăpânul său fusese rănit de către străini şi acum voia să se răzbune pe ei. Urmăriţi din spate, cei doi au ajuns din câteva salturi la blocul de piatră şi au sărit pe el. Blocul acesta constituia pentru elefant un obstacol, pe care el nu se putea căţăra prea repede. Însă puternica lui trompă ajungea foarte aproape de George, plesnind piatra.

Englezul s-a aplecat iute şi a dat la o parte perdeaua. George a zărit cu satisfacţie un cadru strâmt de uşă, prin

care nu-i putea urmări elefantul. Faţă de această primejdie erau asiguraţi. Încăperea, în care au dat năvală, servea ca o cameră de lucru. George s-a mirat cât de confortabil era amenajată. De aşa ceva nu-i credea capabili pe fanatici. Într-un colţ se afla până şi o modernă casă de bani. În ce fel ajunsese până aici şi cine se servea de ea? Probabil că Austin cunoştea nişte amănunte în legătură cu asta. Dar acum în primul rând se impunea să părăsească cât mai repede templul. Într-un perete, încăperea avea o fereastră. Prin partea aceea putea sta la pândă tigrul. Într-adevăr, când Austin a tras de zăvor şi a deschis nişte zăbrele grele, George a văzut fiara venind în goană.

— La o parte mister Austin, a strigat el, am să isprăvesc cu secătura asta!

Prevenit asupra acestui pericol înspăimântător, el s-a aruncat numai decât în lături. George şi-a ridicat liniştit pistolul şi a ochit. Când tigrul a ajuns doar la câţiva metri de fereastră, el a tras de două ori. Felina a ţâşnit urlând în sus şi a căzut apoi pe o poarte şi s-a întins horcăind. Glonţul lui George nimerise drept în ochi.

În aceiaşi clipă alte câteva împuşcături i-au curmat gemetele de durere. George a recunoscut bubuitura pistolului pe care-l folosea Petre. Credinciosul uriaş aşteptase calm ca mai întâi să tragă George şi abia după aceea se hotărâse să intervină.

— Să ieşim repede, Austin, a strigat George, dincolo de aceşti pereţi se află camarazii mei şi fratele tău. Eu voi acoperi retragerea noastră. Grăbeşte-te trebuie să fim cu cea mai mare băgare de seamă. S-ar putea ca fanatici să-l întărâte şi pe elefantul alb împotriva noastră.

Austin a ajuns printr-un salt afară. George a tras atent cu urechea dacă nu cumva cineva deschide poarta cea mare a templului. Atunci trebuia să alerge pe nerăsuflate ca să-şi scape viaţa, în cazul când elefantului i se dădea drumul afară.

Uriaşul animal turba de mânie în sala cea mare a templului strivind în picioare tot ce-i stătea în cale. Curând Austin s-a îndepărtat vreo câţiva metru de templu, urmat de George. Petre încetase împuşcăturile lui şi nu se mai vedea nici un fanatic. Se prea putea să se fi reîntors în templu printr-o altă intrare.

Când George a ajuns la jumătatea drumului până la zidul împrejmuitor, s-a întors speriat. După ei veneau în fugă cel puţin zece siamezi agitându-şi săbiile şi cuţitele.

Cei doi trebuiau să ajungă la zid să-l escaladeze, mai înainte de a fi ajunşi. George s-a oprit şi şi-a înălţat pistolul. Însă înainte de a apuca să tragă a auzit un ordin într-o limbă foarte cunoscută. Apoi fulgerător, de pe muchia zidului au pornit împuşcăturile. Câţiva dintre urmăritori s-au prăvălit răcnind la pământ, un de au rămas întinşi şi fără glas, în timp ce alţii îşi pipăiau rănile. Cei care nu erau atinşi s-au întors bucuroşi îndărăt. Aceştia ştiau că asta era singura lor scăpare.

George presupunea de unde venea acest ajutor neaşteptat. Nu putea să tragă cu armele decât camarazii săi. El a alergat cât a putut mai repede şi l-a ajuns pe Austin, care de-acum se urca pe plantele căţărătoare. În partea cealaltă erau întâmpinaţi de către camarazii de pe submarin şi de către lord. Cei doi fraţi s-au îmbrăţişat în tăcere. George l-a întrebat pe căpitan cine erau oamenii aflaţi pe muchea zidului care-şi ţineau armele îndreptate înspre curte.

— Sunt cei şase siamezi pe care i-am întâlnit cu canu-ul nostru, l-a lămurit căpitanul. Sunt poliţiştii pe care i-a înştiinţat lordul în grabă. Ei ne-au urmărit şi în sfârşit au dat de bârlogul bandei pe care o căutau de multă vreme. Aceşti presupuşi sectanţi sunt nişte bandiţi vestiţi, care înspăimântau lumea din apropiere şi până încolo departe.

Căpitanul a făcut un semn cu capul spre Petre, care sosea şi el acum. Poliţiştii s-au dat jos şi s-au împrăştiat prin curtea templului. George le-a strigat să fie atenţi să nu fie surprinşi de elefantul alb. Unul din oameni s-a întors şi i-a spus într-o engleză corectă:

— Domnule, eu sunt îngrijitorul elefantului. Individul care mi l-a furat o va păţi, elefantul mă iubeşte pe mine şi se va calma când mă va vedea.

— Ei, atunci totul este în regulă, a fost de părere George.

Mister Austin a păşit spre el şi i-a întins mâna.

— Îţi mulţumesc, domnule Farrow. Fratele meu mi-a povestit ce ai făcut pentru mine. Cum să-mi exprim şi eu nu numai marea admiraţie, dar şi caldele mele mulţumiri? Cred că ştiţi că acum trei ani am pornit într-o călătorie prin lume şi am ajuns în această regiune. Cu prilejul unei partide de vânătoare am salvat pe o tânără siameză, care tocmai nimerise sub ghearele puternice ale unui tigru. Fata îşi manifesta o enormă afecţiune faţă de mine. Aceste băştinaşe, de obicei atât de neîncrezătoare, sunt gata să-şi

ofere viaţa în semn de recunoştinţă. Se socot atunci, ca să zic aşa, sclavele tale, cel puţin cele din pătura de jos. Eu am văzut în această întâmplare o imensă favoare, care arareori i se acordă unui european. În acest fel, am sperat să aflu mai multe despre obiceiurile misterioase ale siamezilor, pe care nici un alt alb nu a putut înaintea mea. N-am bănuit însă până unde voi ajunge. Am insistat pe lângă fată şi ea mi-a îngăduit în sfârşit să-mi arate o taină, pe care nu o văzuse încă nici un european. Nu pot spune că ea m-a minţit. Ea m-a adus la acest templu. M-am aruncat într-o afacere aventuroasă, deoarece am pătruns în secretele unei secte, de care asculta însăşi fata. Îndată după ce mi-am realizat planul, membrii sectei s-au gândit că ar putea trage un folos dacă ar avea în rândurile lor un alb. Am aflat curând că aceşti fanatici formau în acelaşi timp o bandă criminală. E de necrezut, domnule Farrow, dar vreo câţiva dintre aceşti indivizi erau doar aparent sectanţi, ca să-şi camufleze adevăratele lor acţiuni. În acest loc, religia şi crima mergeau deseori mână în mână.

— Şi e de înţeles că au vrut să dispar, a continuat mister Austin după o scurtă întrerupere. Însă am comis o greşeală. Am încercat s-o lămuresc pe fată asupra aspectului criminal al acestei secte, care în cele din urmă se va prăbuşi inevitabil. Ea nu m-a crezut şi a rămas convinsă că-i ameninţ pe enoriaşi cu o mare primejdie. Ea i-a înştiinţat ca să-i ajute. Aceştia mi-au dat un drog perfid, drog în urma căruia mi-am pierdut cu desăvârşire voinţa. În acelaşi timp şi-au avertizat membrii. S-a ajuns până acolo încât nu mai puteam părăsi templul, cu atât mai mult, cu cât acest tigru, căruia i se dădea drumul de obicei doar noaptea, era lăsat acum de pază în curtea templului zi şi noapte. De altfel, în starea mea de ameţeală eram absent la orice ceremonie religioasă. De aceea a murit în mine orice speranţă şi nu mai aveam vechea pasiune de a afla cât mai multe despre obiceiurile de pe aici. Dintr-o dată a intervenit însă o întorsătură, atunci când aceiaşi fată a înţeles că majoritatea fraţilor săi de credinţă erau într-adevăr nişte criminali. Din acel moment ea nu mi-a mai dat drogul, însă eu am început să interpretez în aparenţă rolul meu de drogat, în aşa fel încât nimeni să nu aibă vreo suspiciune. Noi am născocit un plan de fugă. În cele din urmă, fata a aflat că şi fratele meu se afla prin apropiere. Ceea ce a urmat, ai trăit deja dumneata însuţi.

— Într-adevăr, ai trecut printr-o întâmplare stranie, a fost de părere George. Acum ai toate motivele să fii fericit că toate s-au terminat cu bine.

— Fericit şi recunoscător, poţi fi sigur de asta.

— Totuşi, ce s-a întâmplat cu fata? a întrebat George. În calea noastră spre templu noi am văzut că o urmărea elefantul. Ce ştii?

— Nu pot să vă spun nimic despre asta. Admit că acest elefant este perfid însă dintr-un motiv necunoscut mie, nu o suferea de fel pe această femeie. Nu, nu-mi dau seama ce s-a întâmplat cu această fată. Dar mă socot dator să-i pot dovedi nevinovăţia în faţa poliţiei. Aşa e drept, întrucât şi ea m-a ajutat mult. Vii cu mine?

George a fost întru totul de acord şi cei doi tineri au trecut din nou zidul împrejmuitor. Poliţia îndepărtase deacum pe cei morţi şi răniţi. Cei teferi stăteau legaţi deoparte sub pază.

S-a deschis încet uşa templului şi a ieşit afară elefantul condus de un om. Acesta era băştinaşul căruia i se furase elefantul. Animalul se liniştise în întregime şi îl mângâia cu trompa pe protectorul său. Era o privelişte emoţionantă. Într-adevăr, animalul trebuie să fi ţinut mult la acest om.

Austin a înaintat spre unul din şefii poliţiştilor şi l-a întrebat dacă era arestată vreo femeie. Funcţionarul a explicat că a pus în libertate pe toate femeile deoarece nu li se imputa nici o vină convingătoare. În schimb se descoperise în pivniţă o fată rănită. Un prizonier declarase că aceasta fusese pedepsită pentru trădare. Consternat Austin s-a grăbit să ajungă acolo urmat de George. Eliberarea lui Austin fusese fatală pentru fată. Fanaticii îşi dăduseră seama de asta şi se răzbunaseră.

Rănita era într-adevăr fata căutată. Ea a zâmbit îndurerată când l-a recunoscut pa Austin. George a alergat numaidecât după doctor şi s-a reîntors îndată cu acesta şi cu lordul Pembrook. Pe drum tânărul le-a povestit ce se întâmplase cu fata.

— Te rog, doctore, fă totul pentru ea, s-a rugat Pembrook.

Doctorul s-a mărginit să dea din cap. Pentru el era ceva de la sine înţeles. Sosise chiar la timp, altfel pierderea de sânge i-ar fi pus capăt vieţii. Ea a fost salvată şi Pembrook i-a asigurat o existenţă binemeritată. El i-a făgăduit, potrivit cu datina ţării, o dotă importantă şi şi-a exprimat

convingerea că va avea parte de un soţ bun. Mai târziu au aflat că se restabilise şi se bucura de o căsnicie fericită.

La două ore după întâmplările descrise mai sus, stăteau cu toţi la o mică sindrofie pe veranda lordului. Veselii comeseni sărbătoreau reîntoarcerea lui mister Austin la o nouă existenţă, la o viaţă normală.

Camarazii erau pe deplin răsplătiţi, ei avuseseră parte de o aventură nemaipomenită. Bineînţeles fiecare a adus elogii lui George, constatând că el făcuse o treabă straşnică atunci când a putut să salveze pe un om aflat într-o situaţie atât de grea.

Sfârşitul volumului: **ELEFANTUL SACRU.**

În numărul următor:

STĂPÂNUL MUNŢILOR.

DOX

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro